

Ο Δημήτρης και το Σημάδι του Ζορό

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΤΣΕΑΣ

Στην καρδιά της πόλης ζούσε ο Δημήτρης, ένα αγόρι με όνειρα τόσο μεγάλα όσο ο ουρανός. Κάθε βράδυ, πριν κλείσει τα μάτια του, διάβαζε τις περιπέτειες του αγαπημένου του ήρωα, του Ζορό. «Θέλω κι εγώ να βοηθάω τον κόσμο», ψιθύριζε, φανταζόμενος τον εαυτό του με μια μάσκα και ένα λαμπερό σπαθί.

Το επόμενο πρωί, ο Δημήτρης ξύπνησε με μια ιδέα! Έβαλε την αυτοσχέδια μαύρη μπέρτα του και μια μάσκα που έφτιαξε μόνος του. Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη και ένα πλατύ χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπό του. «Είμαι ο Ζορό-Δημήτρης, έτοιμος για περιπέτειες!» αναφώνησε.

Η πρώτη του αποστολή τον περίμενε στον κήπο της κυρίας Μαρίας. Τα λουλούδια της ήταν διψασμένα και ο Δημήτρης-Ζορό έσπευσε να τα σώσει. Με αποφασιστικότητα, σήκωσε το μεγάλο ποτιστήρι και χάρισε ζωή στις μαραμμένες μαργαρίτες. «Είσαι ο ήρώάς μου!» του είπε η κυρία Μαρία με ένα ζεστό χαμόγελο.

Λίγο αργότερα, στο πάρκο, ο Δημήτρης έπαιζε με τον φίλο του, τον Λέο. Ξαφνικά, η μπάλα τους πέταξε και σφηνώθηκε μέσα σε ένα μεγάλο, αγκαθωτό θάμνο. Ο Λέο στεναχώρεθηκε πολύ, μην ξέροντας πώς να την πάρει πίσω.

«Μην φοβάσαι, ο Ζορό είναι εδώ!» φώναξε ο Δημήτρης με θάρρος. Χρησιμοποιώντας το ξύλινο σπαθί του όχι για μάχη, αλλά ως εργαλείο, προσεκτικά άρχισε να σπρώχνει τη μπάλα. Με υπομονή και εξυπνάδα, κατάφερε να την απεγκλωβίσει χωρίς να την τρυπήσει.

Ο Λέο έπιασε τη μπάλα του και το πρόσωπό του έλαμψε από χαρά. «Σ' ευχαριστώ, Δημήτρη! Είσαι ο καλύτερος!» είπε, αγκαλιάζοντας τον φίλο του. Ο Δημήτρης ένιωσε μια ζεστασιά στην καρδιά του, συνειδητοποιώντας ότι η βοήθεια ήταν πιο δυνατή από κάθε σπαθί.

Στο δρόμο για το σπίτι, ο Δημήτρης είδε μια μικρή, φοβισμένη γάτα σκαρφαλωμένη σε ένα κλαδί δέντρου. Δεν μπορούσε να κατέβει μόνη της! Με απαλές κινήσεις και ήρεμη φωνή, ο Δημήτρης βοήθησε τη γάτα να κατέβει με ασφάλεια στο έδαφος.

Καθώς ο ήλιος άρχιζε να δύει, ο Δημήτρης κάθισε σε ένα παγκάκι, σκεπτικός. Είχε βοηθήσει πολλούς σήμερα, αλλά δεν είχε αφήσει πουθενά το σημάδι του Ζορό, το μεγάλο «Ζ». Αναρωτιόταν αν ήταν τελικά ένας αληθινός ήρωας.

Το βράδυ, στην αγκαλιά της μαμάς του, ο Δημήτρης μοιράστηκε τις σκέψεις του. «Μαμά, σήμερα δεν έγραψα το "Z" πουθενά», είπε με μια νότα λύπης. Η μαμά του χαμογέλασε γλυκά. «Όχι, Δημήτρη μου. Το άφησες στα πρόσωπα των φίλων σου και στην καρδιά της κυρίας Μαρίας».

«Το αληθινό σημάδι του Ζορό», συνέχισε η μαμά, «δεν είναι ένα γράμμα που γράφεται, αλλά η βοήθεια που δίνεις και η χαρά που προσφέρεις. Οι αληθινοί ήρωες δεν χρειάζονται υπερδυνάμεις, μόνο μια καλή και γενναία καρδιά». Ο Δημήτρης κατάλαβε και αποκοιμήθηκε με ένα χαμόγελο.